

účelem dalšího zcizení se ziskem, — bude přihlížeti i k tomu, nenabyli-li již zboží za cenu přemrštěnou; tomuto výkladu § 20 zmíněného cí. nařízení není na závadu ustanovení § 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. (jehož se dovolává odvod obžalovaného), kteréž, nevytýkajíc hlediska, z nichž jest vycházeti, pouze nařizuje, že soud není vázán, jako dříve, posudkem zkušebny cen, ani posudkem znalců, nýbrž rozhoduje podle volného uvážení všech okolností, a které poukazuje k přírůstku na jmění, tudíž k zisku pachatelově; který přece plyne z rozpětí mezi náklady nabývacími a cenami prodejními. Důsledkem bezvýznamnosti cen běžných jest bezvýznamnou i okolnost, označil-li ten který spotřebitel cenu, obžalovaným požadovanou, ze výhodnou, ježto tato výhodnost jest pouze výsledkem srovnání cen běžných a cen požadovaných.

Čís. 638.

Podmínečný odklad výkonu trestu. Zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. nepůsobí zpět na trestné činy, jež spáchány byly před tím, než-li počal působiti.

Je-li výrok o podmínečném odkladu výkonu trestu zmatečným, lze použití ustanovení § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1921, Kr I 1208/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zavrhnuv v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského jakožto lichevního soudu v Kutné Hoře ze dne 5. října 1921, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil dle § 290 tr. ř. výrok soudu nalézacího, že podmínečné odsouzení jest u obou obžalovaných ve smyslu § 9 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. vyloučeno, jako zmatečný a vrátil věc soudu nalézacímu, by v tomto směru znovu jednal a rozhodl. Po stránce právé zmíněné uvedeno

v d ů v o d e c h:

Dle zjištění rozsudku nalézacího soudu dopustili se oba obžalovaní činů, jim za vinu kladených, v říjnu roku 1920. Dle čl. IX uv. zák. k tr. zák. lze nových trestních zákonů používati na trestné činy, spáchané před působností té které normy trestní, jen potud, pokud nové normy nejsou přísnějšími než trestní zákony, platné v čase spáchání toho kterého skutku trestného. Dle § 9 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. je vyloučen podmínečný odklad výkonu trestu při odsouzení pro trestný čin podle zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., jde-li o osoby, starší osmnácti let. Dle § 12, odstavec druhý cit. zák. měl tento zákon, jemuž zpětná platnost ohledně ustanovení § 9 cit. zák. přiznána nebyla a ohledně něhož tudíž platí čl. IX uv. zák. k tr. zák., nabýti účinnosti čtrnáctý den po vyhlášení. Cit. zákon byl vyhlášen ve sbírce zák. a nař. teprve dne 5. dubna 1921 a vstoupil tudíž v platnost teprve dne 19. dubna 1921. Rozsudek však přes to prohlašuje, že podmínečné odsouzení jest u obžalo-

vaných ve smyslu § 9 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. vyloučeno. Tento výrok stížen jest vzhledem k shora uvedenému zmatečností dle § 281 čís. 11 tr. ř., poněvadž soud při výměře trestu porušil, pokud se týče nesprávně použil předpisu § 9 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. Nejvyšší soud jako soud zrušovací shledal, zkoumajе vzhledem k zmateční stížnosti obžalovaných proti zmíněnému rozsudku, že bylo v uvedeném směru zákona trestního na ujmu obžalovaných nesprávně užito (§ 281 čís. 11 tr. ř.) a byl proto povinen, by sám od sebe postupoval tak, jako kdyby ona zmatečnost byla bývala uplatňována. O podmíněčném odsouzení dlužno jednati při hlavním přelíčení resp. při veřejném sezení, výrok o něm podléhá týmž cpravným prostředkům, jako výrok o trestu, tedy zmateční stížnosti a odvolání. Zákon ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878 neznal samozřejmě ještě zákona o podmíněčném odsouzení a neustanovuje ničeho ohledně zrušení tohoto výroku soudem zrušovacím pro zmatečnost. Ježto však dle § 7 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. má se veřejné zasedání konati dle z á s a d, p l a t n ý c h p r o h l a v n í l í č e n í, lze též při zmatečnosti výroku o podmíněčném odsouzení použiti ustanovení § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878, když se jeví nutnost nahříditi o něm nové sezení při soudě prvé stolice.

Čís. 639.

Pod pojem »ucházení se« ve smyslu § 199 lit. a) tr. zák. spadá jakékoliv působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak naznačen jest v témž zákonném ustanovení.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1921, Kr II 349/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 23. září 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zřejmě mylným jest právní názor zmateční stížnosti, jakoby pojmovým předpokladem ucházení se o křivé svědectví byl výkon jakéhosi nátlaku pachatelem na toho, u něhož se o křivé svědectví uchází. Pojmu »ucházení se« ve smyslu § 199 a) tr. zák. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak v témž zákonném ustanovení je naznačen. Na způsobu a intenzitě tohoto působení nesejde, nevyžaduje se ani, aby to bylo právě jednání, odpovídající pojmu návodu ve smyslu § 5 tr. zák., stačí naopak netoliko vyzvání, naléhání, přemlouvání, nýbrž i pouhá žádost, prosba a pod. Tím méně je ovšem zapotřebí, aby působení nabylo povahy nějakého nátlaku, v jakém stížnost zdá se spatřovati prostředek, ke svedení jediné způsobilý. Dosáhlo-li působení rázu a intenzity nátlaku, nucení, pak může přijíti v úvalu i zločin vydírání.